

A MEGSZÜLETETLENEK

*„Lágy napsütés, tavaszi fény veti szét a bimbót;
lótuszt a hold deleje tár ki az éjszakában”
(Weöres Sándor fordítása)*

Gyökereivel iszapba kapaszkodik,
éjszakánként zavaros víz alá merül,
majd minden reggel újra virágzik.
Istenek és istennők ülnek a lótuusztrónokon,
tavi birodalmuk tetejéről egymásra néznek.
A világot eddig víz, sűrű páraburok vette körül,
most eloszlik, *most* a fény öleli magához a szirmokat,
az ölelés szorítása erősebbé válik és sötétség borul.
Az egyik virág megemelkedik, a rajta ülő, lebegő
ember csukott szemmel irányítja hajóját a part felé,
lentől csendesen figyelik, ahogy elhalad, útja során,
az ő helyükre új virágok nőnek, a fény szétveti a bimbót,
most minden előlről kezdődik, hívogató a hűvös iszap.

AZ ELFELEDETT ISTENEK ÖRÖME ÉS BÁNATA

Az asszonyok körben ültek, sámlikon és földön,
fejükön levelekből összeragasztott koronák,
ölükben ujjuk összekulcsoltan.

A kör közepén tűz égett, a fejdíszükről leesett,
száraz gallyakkal éltették a meleget, a füst
a sátor tetején lévő lyukon távozott az ég felé.

Tudták, hogy nem sok idő van hátra,
tudták, hogy el fog jönni értük, akire mindig is vártak
titokban, a lángok alakjából arcok néztek rájuk vissza.

A tűz mozgolódni kezdett, éles hangokat hallatott,
egy régen elfeledett óriás alakját vette fel, aki meghallotta
a vágyakozó asszonyokat róla beszélni.

Az óriás kezébe vette a sátrat, magához ölelte,
szorosan köré fonta karjait, majd sírt,
mert a sátor semmivé lett.

AZ ISTENEK, AKIKET ISMERTEM

Álmaimban az istenek vajszívűek,
olvadt törökméz-mázban fürdenek,
halszálka-fonással összeszótt
hajszálaikkal simogatnak.

Az istenek, akiket ismertem, kőből és acélból
vannak, szemük hideg, a körülöttük fekvő táj
deres-zúzmarás, ha suttognak, szavaik mélyéről
csípős szél fúj, az érthető beszédet
nem érdelem tőlük,

csak ökölbe szorított kezüket,
összeráncolt szemöldökük ívén
guruló izzadságcseppjüket.

Az istenek, akiket ismertem,
nem szerettek, más világba küldtek,
istentelen életet kellett élnem miattuk,
mert nem imádtam őket jobban magamnál.

MINDENT ELŐBB, CSAK AZT NEM

Előbb tanultam meg fohászzkodni
az istenekhez, mint köszönni
az idegeneknek, kérni azoktól,
akiktől kérhettem, ha nem volt.
Előbb tanultam meg az állatok
neveit, mint a szomszédjaimét,
akiket rögtön elfelejtettem,
ha újra költözöm kellett
a falak fehérsége miatt.
Előbb tanultam meg tizenhárom
szinonimát az éber álmodásra,
minthogy fel tudtam volna
ébredni belőlük,
ha nehéz volt a mellkasom,
megtanultam hagyni,
hogy az ágykeretig nyomjon
a levegő súlya és csak utána
tanultam meg, a lélegzet kifújva
könnyebb, mint benntartva.